

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **N.S.**, státní příslušnost Slovenská republika

zastoupena Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2023 č. j. OAM-664-38/ZR-2022

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou doručenou soudu dne 13. 2. 2023 domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve výroku I. zrušeno povolení k trvalému

pobytu žalobkyně podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. e), písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a ve výroku II. byl žalobkyni udělen výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dle ustanovení § 50 odst. 1 písm. b), odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobkyně má za to, že žalovaný ve svém rozhodnutí nesprávně posoudil přiměřenost zásahu do rodinného života žalobkyně, a to zvláště s ohledem na vazbu k nezletilým dětem žalobkyně, které jsou zcela závislé na její osobní péči. Žalobkyně uvedla, že je matkou nezletilých občanů České republiky G. A. K., narozeného X, a E. G. K., narozeného X, o které osobně pečuje a kteří jsou plně závislí na její péči, přičemž E. G. K. trpí autismem a péči o něj zvládá základním způsobem právě jen žalobkyně. Zrušení trvalého pobytu žalobkyně tedy nejen fatálně zasáhne do jejího soukromého života, který soustavně vede v České republice, ale zároveň zcela zásadním způsobem ovlivní celou řadu českých občanů závislých na osobní péči žalobkyně. Podle názoru žalobkyně jsou okolnosti rodinného a soukromého života v jejím případě zcela výjimečně intenzivní, neboť celý její sociální a rodinný život se odehrává pouze v České republice, když se Slovenskem ji pojí pouze její občanství a na Slovensku nebyla od svého předškolního věku.
3. Žalobkyně uvedla, že rovněž její trestná činnost musí být posouzena nanejvýš individuálně s ohledem na to, že nikdy nebyla odsouzena pro zločin; nelze také konstatovat, že existuje obecný důvod obavy z jejího jednání, který by měl vést k nutnosti zrušení jejího trvalého pobytu v České republice, když i trestní soudy dospěly k názoru, že na žalobkyni lze působit spíše kratšími tresty (nejdelší uložený trest byl v délce 12 měsíců odnětí svobody).
4. Žalobkyně zdůraznila, že zrušení trvalého pobytu pro ni znamená především ztrátu benefitů spojených se statusem trvalého pobytu, a to vynětí ze systému zdravotního pojištění a nemožnost účasti na sociálním systému. Jelikož je matkou dvou nezletilých synů, z nichž jeden je těžce postižený, jde o nepřehlédnutelný následek zrušení povolení k trvalému pobytu, který nelze žádným jednoduchým způsobem napravit.
5. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že v odůvodnění rozhodnutí popsal své úvahy, jimž zjištěné skutečnosti hodnotil a náležitě vysvětlil, jak ke svým skutkovým zjištěním a právním závěrům dospěl. Navrhl žalobu zamítnout.

Zjištění z obsahu správních spisů

6. Z obsahu správního spisu soud pro účely přezkumu napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný z moci úřední vydal dne 23. 2. 2022 oznámení o zahájení správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. e), písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně naplnila zákonné podmínky ustanovení § 87l odst. 1, písm. e) i písm. f) zákona o pobytu cizinců, když byla rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 2 T 53/2021-291 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích č.j. 13 To 213/2021-332 pro spáchání přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“) a přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 trestního zákoníku pravomocně odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, se zařazením do věznice s ostrahou. Zároveň byla žalobkyně opakovaně pravomocně odsouzena nejméně ve 3 případech, a to trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 15. 5. 2019, č.j. 2 T 81/2019, který nabyl právní moci dne 31. 5. 2019,

dále rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 20. 4. 2020, č.j. 74 T 22/2020-82, který nabyl právní moci dne 28. 5. 2020 a naposledy již zmiňovaným rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 2 T 53/2021-291 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích č.j. 13 To 213/2021-332.

7. Žalobkyně se dne 1. 9. 2022 se seznámila s podklady pro vydání správního rozhodnutí, k nimž se prostřednictvím svého právního zástupce vyjádřila. Uvedla, že všeho lituje, na území ČR má dvě děti a druhá, žije zde již od dětství, na Slovensku žádnou rodinu nemá, jeden ze synů trpí autismem a potřebuje zvýšený dohled.
8. Dne 10. 1. 2023 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém reagoval na vyjádření žalobkyně. Poukázal na to, že dle § 87l odst. 1 písm. e) a f) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu jeho držiteli zruší za předpokladu, že vydané rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Žalovaný v rámci dokazování zjistil, že žalobkyně je svobodná, povolení k trvalému pobytu na území České republiky získala dne 19. 7. 2004. Na území České republiky žijí dvě nezletilé děti žalobkyně a otec jejich nezletilých dětí R. K. V průběhu řízení nebyli zjištěni další rodinní příslušníci žalobkyně, kteří by legálně pobývali na území ČR a ani žalobkyně takové neuvedla. Žalovaný posuzoval situaci i z pohledu ekonomických dopadů svého rozhodnutí do života žalobkyně a zjistil, že žalobkyně není na území ČR zaměstnána, není držitelkou živnostenského oprávnění, nevlastní žádnou nemovitost. Je zřejmé, že i po zrušení povolení k trvalému pobytu bude moci žalobkyně, jakožto občanka členského státu Evropské unie, bez dalšího dále pobývat na území ČR, jak jí to zaručují evropské předpisy týkající se volného pohybu osob, zboží a služeb v rámci EU. Vzhledem k těmto skutečnostem nelze dle žalovaného rozhodnutí považovat za nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně.
9. Žalovaný si dále v rámci řízení vyžádal informaci Vězeňské služby ČR, dle níž měla žalobkyně nastoupit výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody dne 23. 7. 2022, který však ze zdravotních důvodů nenastoupila. Žalovaný dospěl k závěru, že zrušení povolení k trvalému pobytu nemůže mít větší dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně než výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody, který bude žalobkyně povinna nastoupit po odpadnutí důvodu jeho odkladu.
10. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval i nejlepším zájmem dětí žalobkyně, a to s ohledem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/2019 ze dne 14. 4. 2020, kdy shledal, že zde nejsou tvrzeny žádné skutečnosti, na jejichž základě by se dalo konstatovat, že zrušení trvalého pobytu žalobkyně je v rozporu s nejlepším zájmem jejich dětí, vzhledem k tomu, že žalobkyni není zakázán pobyt na území ČR. Žalovaný uzavřel, že zrušení trvalého pobytu bude pro žalobkyni a její rodinu zásahem do soukromého a rodinného života, avšak tento zásah, i s ohledem na zájem dětí, je v tomto případě nutno považovat za přiměřený, přičemž nelze odhlédnout od toho, že důvodem, proč je vedeno řízení, je jednání samotné žalobkyně, neboť pokud by nepáchala opakovaně trestnou činnost, její pobytové oprávnění by nebylo zrušeno.

Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci přitom rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s. bez jednání.

12. Podle § 87l odst. 1, písm. e) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
13. Podle § 87l odst. 1, písm. f) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl soudem České republiky v nejméně 3 případech pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, za podmínky, že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než 1 rok.
14. Podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, výjezdní příkaz je doklad, který z moci úřední uděluje ministerstvo po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, po zrušení přechodného pobytu občana Evropské unie, po ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo po ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu.
15. Podle § 18 písm. c) zákona o pobytu cizinců, cizinec může pobývat na území přechodně bez víza, je-li občanem Evropské unie.
16. V projednávané věci žalovaný zahájil řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, na základě naplnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců v § 87l odst. 1, písm. e), písm. f), přičemž pro zahájení řízení měl shromážděny zcela dostatečné podklady. Z obsahu spisu je zřejmé, že žalobkyně svým opakovaným protiprávním jednáním naplnila důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu citovaných ustanovení. Ostatně, ani žalobkyně své žalobní námitky proti uvedenému nesměřuje.
17. Námitky žalobkyně se totiž vztahují pouze do posouzení, zda zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně bude přiměřené z hlediska zásahu do jejího soukromého nebo rodinného života. Krajský soud je přesvědčen, že při posouzení okolností soukromého a rodinného života žalobkyně a přiměřenosti zásahu do života žalobkyně, tak jak jsou popsány v bodech [8] - [10] tohoto rozsudku, vzal žalovaný v úvahu všechny relevantní okolnosti a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí ze strany žalovaného je obsáhlé a podrobné a krajský soud se se závěry žalovaného ztotožňuje a odkazuje na ně.
18. Krajský soud zdůrazňuje, že žalobkyně, která je občankou členského státu EU, má možnost i po zrušení povolení k trvalému pobytu pobývat bez víza na území ČR a vést společnou domácnost se svými dětmi a jejich otcem. Zrušení trvalého pobytu nebude mít za následek nemožnost péče o nezletilé děti ze strany žalobkyně. Žalobkyně však již nebude moci těžit z výhod systému sociálního zabezpečení a veřejného zdravotního pojištění. Poživateli státní sociální podpory však nadále mohou za splnění zákonných podmínek být její nezletilé děti, potažmo otec dětí, kteří jako občané ČR jsou také účastní na veřejném zdravotním pojištění.

19. V uvedené souvislosti připomíná krajský soud závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 46/2008-71 ze dne 28. 11. 2008: „...je zřejmé, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil.“ Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 10 Azs 312/2016-59 ze dne 12. 1. 2017 shledal, že „stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům, jehož se dopustí, může mít za následek ztrátu oprávnění k trvalému pobytu.“
20. Namítala-li žalobkyně, že její trestná činnost musí být posouzena nanejvýš individuálně a že nelze konstatovat, že existuje obecný důvod obavy z jejího jednání, který by měl vést k nutnosti zrušení jejího trvalého pobytu, nezbývá než odkázat na napadené rozhodnutí. Krajský soud má za to, že žalovaný posoudil jednání žalobkyně individuálně ve vztahu ke všem relevantním skutečnostem.
- Závěr a náklady řízení***
21. Krajský soud tedy neshledal žalobní námitky důvodné, a proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 4. května 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu